

Sygn. akt: *IC 575/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	sekr. sądowy Ilona Szarek

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. L. kwotę 4590,80 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2447 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1113,97 zł (tysiąc sto trzynaście złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem poniesionych wydatków na opinię biegłego

Sygn. akt *IC 575/16*

UZASADNIENIE

Powód M. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 4.590,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 27 maja 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego jego pojazd V. (...) został poważnie uszkodzony. Po kolizji pojazd został odholowany do Zakładu (...) w Górsku. W. S. została upoważniona do bezgotówkowego rozliczenia się z ubezpieczycielem. Dodał, iż szkoda została zgłoszona pozwanemu. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie, ograniczył jednak wysokość odszkodowania z uwagi na 50% przyczynienie powoda do powstania zdarzenia. Powód nie zgodził się z twierdzeniami ubezpieczyciela, iż przyczynił się do powstania szkody. Zaznaczył, iż bezsporna była wysokość poniesionej szkody, gdyż faktury VAT zostały zaakceptowane. Na dochodzoną przez powoda kwotę składa się 1.464,64 zł tytułem niezapłaconej faktury VAT (...), 2.827,80 zł tytułem niezapłaconej faktury VAT Fr-308, odsetki ustawowe za opóźnienie w łącznej wysokości 298,36 zł.

Towarzystwo (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu przyznał, iż po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacając odszkodowanie obniżył jego wartość o 50% uznając, iż powód przyczynił się w takim procencie do zdarzenia. Podkreślił, iż w toku postępowania likwidacyjnego uczestnicy kolizji wskazali inny przebieg zdarzenia. G. T. twierdził, iż zatrzymał się przed znakiem stop celem ustąpienie pierwszeństwa przejazdu i w momencie gdy autobus zasygnalizował zamiar skrętu w prawo wjechał na drogę z pierwszeństwem, wówczas z za autobusu wyjechał V. wyprzedzający autobus i doszło do kolizji. Pozwany uwzględnił relację przedstawioną przez G. T. i uznał, iż powód w 50% przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 maja 2015 r. w F. na skrzyżowaniu dróg G. T. kierując pojazdem marki R. nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki V. nr rej. (...) doprowadzając do zdarzenia drogowego.

Dowód: druk zgłoszenia szkody k. 75-75 v;

akta szkody k. 61;

zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 90;

zeznania świadka G. T. z 21.09.2016 r. 00:03:37-00:45:41 k. 114-115;

zeznania świadka K. R. z 16.11.2016 r. 00:01:03-00:13:19 k. 128-128v;

zeznania powoda M. L. z 16.11.2016 r. 00:15:50-00:26:54 k. 128v-129;

opinia biegłego k. 136-144v, 171- 174v

G. T. za spowodowane zdarzenia drogowego został ukarany mandatem karnym.

Bezsporne

Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w Towarzystwie (...) S.A. w W..

Bezsporne

Po zdarzeniu pojazd marki V. (...) został odholowany do Zakładu (...) w Górsku. Koszt naprawy pojazdu wyniósł łącznie 8.584,87 zł. W. S. została upoważniona przez M. L. do bezgotówkowego rozliczenia się z Ubezpieczycielem.

Bezsporne i

Dowód: faktury k. 12,13

Dnia 28 maja 2015 r. szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi.

Dowód: akta szkody k. 61

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2015 r. Towarzystwo (...) S.A. w W. uznało swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia oraz ustaliło 50% przyczynienie się kierującego V. do zaistniałej kolizji. Z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu wypłacono kwotę 4.292,43 zł. Pomimo odwołania ubezpieczyciel nie zmienił swojego stanowiska w sprawie.

Dowód: pismo z dnia 7.08.2015 r. k. 14-15, pismo z dnia 9.09.2015 r. k. 16-17

Pismem z dnia 14 marca 2016 r. M. L. wezwał ubezpieczyciela do zapłaty łącznie kwoty 4.292,43 zł.

Dowód: pismo z dnia 14.03.2016 r. k. 20-21

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o okoliczności bezsporne oraz materiał dowodowy w postaci dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy i aktach szkody, zeznań świadków przesłuchania powoda a także dowodu z opinii biegłego sądowego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. P. A.. Konieczne bowiem było ustalenie okoliczności przebiegu zdarzenia drogowego, ustalenie sprawcy zdarzenia i ewentualnego przyczynienia się do zaistniałej kolizji.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją oraz aktami szkody, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożyła strona pozwana wnosząc o sporządzenie opinii uzupełniającej. Biegły w opinii uzupełniającej ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej i szczegółowo wyjaśnił, co legło u podstaw wydania takiej a nie innej opinii. Biegły zdecydowanie obronił swoje wnioski i twierdzenia, nie było więc jakichkolwiek podstaw, by opinię tą z jakichkolwiek względów uznać za nierzetelną czy niefachową.

Za zgodne z prawdą Sąd uznał zeznania świadka G. T. i K. R. co do wymuszenia pierwszeństwa przejazdu przez kierującego samochodem R. albowiem korespondowały z twierdzeniami powoda, które są jasne, logiczne i spójne. W konsekwencji Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadków w pozostałym zakresie.

Bezspornym w sprawie była okoliczność, że dnia 27 maja 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego podczas, którego G. T. wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi kierowanemu przez powoda, za co został ukarany mandatem karnym. Poza sporem pozostawała również kwestia uszkodzeń w pojeździe powoda i kosztów jego naprawy. Spór pomiędzy stronami dotyczył ewentualnego przyczynienia się powoda do zaistniałej kolizji, a tym samym zasadności ograniczenia w wypłacie odszkodowania za uszkodzony pojazd.

Powód twierdził, iż do zdarzenia doszło w wyniku zachowania kierującego R., który wymusił pierwszeństwo na skrzyżowaniu wyjeżdżając z drogi podporządkowanej.

Strona pozwana kwestionowała twierdzenia powoda odnośnie przebiegu zdarzenia. Zdaniem pozwanego w chwili zdarzenia powód wyprzedzając autobus po przekroczeniu podwójnej linii ciągłej i wjazd na powierzchnię wyłączoną z ruchu przed skrzyżowaniem naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i tym samym przyczynił się do powstania zdarzenia w 50%.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu

należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.) a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Ogólnie rzecz ujmując, artykuł 232 k.p.c. nakłada na strony obowiązek wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został udowodniony (wyrok S.N. z 11.07.2001r., V CKN 406/00, Prok. i Pr.20002/4/45).

W ocenie Sądu pozwany nie sprostował ciężącemu na nim obowiązkowi. Twierdzenia pozwanego nie znalazły odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych, w szczególności opinii biegłego. Wskazać należy, iż brak jest dowodów rzeczowych wskazujących w sposób jednoznaczny na przebieg kolizji. Jednakże zauważyć należy, iż ani z notatników służbowych policjantów ani zaświadczenia o zdarzeniu nie wynika by G. T. wskazywał na jakiegokolwiek nieprawidłowe zachowanie powoda, które przyczyniłoby się do zaistnienia kolizji. Kwestia autobusu i miejsca kolizji na pasie wyłączonym z ruchu czy pasie dla skręcających w lewo pojawiła się dopiero na etapie postępowań likwidacyjnych. Budzi to poważne wątpliwości co do zasadności w/w kwestii, zwłaszcza przy jednoznacznym, niezmiennym stanowisku powoda. Biegły przeprowadził analizę zdarzenia drogowego w dwóch wariantach, przy czym w obu sytuacjach to manewry podjęte przez G. T. nie były prawidłowe, zaś brak jest podstaw w kategoriach technicznych by za takie uznać manewry powoda. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd przebieg zdarzenia ustalił w oparciu o wariant I. Biegły wskazał, iż kierujący pojazdem R. wjechał na skrzyżowanie bez zachowania szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa powodowi nadjeżdżającemu drogą główną. Naruszył on zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zaistnienia kolizji. Powód kierując pojazdem V. korzystał natomiast z pierwszeństwa przejazdu wobec skręcającego na skrzyżowaniu pojazdu R.. Brak jest podstaw do wykazania przyczynienia powoda do zaistnienia zdarzenia drogowego.

Na marginesie wskazać należy, iż gdyby nawet za pozwanym uznać, iż w chwili zdarzenia przed pojazdem powoda jechał autobus sygnalizujący skręt w prawo, to i tak odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie leży po stronie kierowcy R.. Kierowca ten wjeżdżając z drogi podporządkowanej oznaczonej znakiem stop na drogę główną winien ustąpić pierwszeństwa przejazdu. Bezpieczny wjazd na skrzyżowanie możliwy był dopiero po przejechaniu autobusu skręcającego w prawo do takiej pozycji, która zagwarantowałaby mu upewnienie się czy droga za nim jest rzeczywiście wolna i możliwy jest dalszy bezpieczny przejazd.

Tym samym należy uznać, iż to pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji drogowej z dnia 27 maja 2015 r., a powód w żadnym stopniu nie przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

Zgodnie z treścią 822 kc., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Wyplacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy (art. 436 § 2 k.c.), a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia

wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej (tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410).

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku (zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 54).

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

Powód dochodził zapłaty kwoty 4. 292,44 zł stanowiącej 50% należnego mu odszkodowania. Jak już wyżej wspomniano pozwany nie kwestionował uszkodzeń pojazdu oraz kosztów jego naprawy. Zaakceptował przedłożone przez powoda faktury. Uznając jednak, iż powód przyczynił się do zdarzenia wypłacił mu jedynie 50% odszkodowania.

Sąd ustalił, iż sprawcą wypadku drogowego był kierowca pojazdu marki R.. Nadto zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż powód swoim zachowaniem nie przyczynił się do zaistniałej kolizji. Mając powyższe na uwadze pozwany winien wypłacić całość należnego powodowi odszkodowania wynikającego z przedłożonych przez niego faktur. Zasadnym było więc zasądzenie na rzecz powoda kwoty 4. 292,44 zł

W ocenie Sądu uzasadnione jest również żądanie powoda zapłaty kwoty 298,36 zł stanowiącej odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone od kwoty 8.584,87 zł do dnia 29 czerwca 2015 r. do 10 sierpnia 2015 r. tj. 79,03 zł oraz od kwoty 4.292,44 zł od dnia 10 sierpnia 2015 r. do 12 kwietnia 2016 r. tj. 219,33 zł. (art. 481 § 1 i 2 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)) (t. jedn. Dz.U. z 2016r., poz. 2060).

Po tak poczynionych ustaleniach, na podstawie art. 822 k.c., Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, art. 482 1 kc, zasadzając je od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach orzeczono w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponieważ w niniejszej sprawie to pozwany jest stroną przegrywającą, dlatego też zasądzono od niego na rzecz pozwanego kwotę 2.447 zł, w tym kwotę: 230 zł tytułem opłaty od pozwu, 1200 zł tytułem wynagrodzenie pełnomocnika, 17,00 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1.000 zł tytułem zaliczki uiszczonej przez powoda na poczet kosztów opinii biegłego.

W punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 1.113,97 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa